

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 maja 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Michał Laskowski

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

Protokolant Kinga Sternik

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Roberta Tarsalewskiego
w sprawie **A. C.**

skazanego z art. 148 § 1 k.k. i inne

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 16 maja 2024 r.,

kasacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie

z dnia 5 maja 2023 r., sygn. akt II AKa 78/23,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie

z dnia 18 grudnia 2020 r., sygn. akt V K 106/20,

**uchyla zaskarżony wyrok oraz utrzymany nim w mocy wyrok
Sądu I instancji i sprawę przekazuje Sądowi Okręgowemu
Warszawa-Praga w Warszawie do ponownego rozpoznania.**

[J.J.]

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie wyrokiem z dnia 18 grudnia 2020 r., w sprawie V K 106/20, uznał oskarżonego A. C. za winnego następujących przestępstw:

I. zbrodni z art. 148 § 1 k.k. polegającej na tym, że w okresie od około godziny 23.00 dnia 20 czerwca 2019 r. do godziny około 8.00 dnia 21 czerwca 2019 r. w J. , woj. [...], działając w zamiarze bezpośrednim pozbawienia życia B. S. bił ją pięściami po twarzy i dusił paskiem oraz zadał jej cios narzędziem ostrokrawędzistym w szyję, czym spowodował obrażenia w postaci licznych zasinień i wylewów krwawych, obejmujących tkanki miękkie twarzy, zwłaszcza po stronie lewej, z licznymi pęknięciami i zmiżdżeniami błony śluzowej warg i lewego policzka, podbiegnięć krwawych pod oponami miękkimi obu płatów ciemieniowych mózgu, zlewnych wybroczyn krwawych w skórze szyi oraz ranę cięto-kłutą szyi z przecięciem obu żył szyjnych wewnętrznych powodując masywne krwawienie zewnętrzne, wywołujące wstrząs krwotoczny skutkujący zgonem pokrzywdzonej – i za to skazał go na karę 15 lat pozbawienia wolności; na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł od oskarżonego tytułem częściowego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę: na rzecz małoletniego oskarżyciela posiłkowego J. S. kwotę 150.000 złotych, na rzecz małoletniego oskarżyciela posiłkowego O. S. kwotę 50.000 złotych, a na rzecz oskarżycielki posiłkowej A. J. kwotę 50.000 złotych.

II. w ramach czynu zarzucanego oskarżonemu A. C. w pkt II aktu oskarżenia, Sąd uznał oskarżonego za winnego tego, że w dniu 21 czerwca 2019 r. w J. , woj. [...], naraził małoletniego J. S. urodzonego [...] 2019 r. na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia i zdrowia w ten sposób, że opuszczając wspólnie zajmowane mieszkanie i mając świadomość, iż nie żyje matka małoletniego, pozostawił go w miejscu jego zamieszkania bez zapewnienia mu opieki - to jest, uznał go winnym czynu z art. 160 § 1 k.k. (w miejsce zarzucanego występkę z art. 160 § 2 k.k.) i za to skazał go na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

III. czynu z art. 178a § 1 k.k. polegającego na tym, że w dniu 13 kwietnia 2019 r. w K., gm. B., województwa [...], prowadził pojazd mechaniczny marki V. o numerze rejestracyjnym [...] w ruchu lądowym, znajdując się pod wpływem środka

psychotropowego w postaci E., a w chwili pobrania krwi był pod jego wpływem w stężeniu 864,9 ng/ml – i za to skazał go na karę roku pozbawienia wolności; na podstawie art. 42 § 2 k.k. i art. 63 § 4 k.k. orzekł wobec niego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat, zaliczając na poczet tego środka okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 13 kwietnia 2019 r. do dnia 23 czerwca 2019 r.; na podstawie art. 43a § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 5.000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

III. występuku z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii polegającego na tym, że w bliżej nieustalonym dniu nie później niż do dnia 14 maja 2019 r. w J. , woj. [...], wbrew przepisom ustawy, podczas spotkania w miejscu zamieszkania udzielił M. H. środka odurzającego w postaci amfetaminy, częstując ją tym środkiem w celu zażycia – i za to wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 85 § 1 k.k., art. 85a k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeczone wobec oskarżonego A. C. jednostkowe kary pozbawienia wolności Sąd połączył i wymierzył mu karę łączną 16 lat pozbawienia wolności, na poczet której na podstawie art. 63 § 1 i 5 k.k. zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 23 czerwca 2019 r. do dnia 18 grudnia 2020 r.

Wyrok zawiera także rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów sądowych.

Apelacje od tego wyroku zostały wniesione przez obrońcę oskarżonego oraz przez Prokuratora Rejonowego w Legionowie.

Prokurator zaskarżył wyrok na niekorzyść oskarżonego i na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k. zarzucił rażąco niewspółmierność wymierzonych A. C. kar pozbawienia wolności za przypisane mu przestępstwa w pkt. I i II aktu oskarżenia w wymiarze 15 lat pozbawienia wolności i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz kary łącznej 16 lat pozbawienia wolności.

W konkluzji wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej wymiaru kary poprzez wymierzenie oskarżonemu za czyn opisany w pkt I - kary 25 lat pozbawienia wolności, za czyn opisany w pkt II - kary 5 lat pozbawienia wolności, za czyn opisany w pkt III - kary roku pozbawienia wolności, za czyn opisany w pkt IV

- kary 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz kary łącznej w wymiarze 25 lat pozbawienia wolności.

W odpowiedzi na apelację prokuratora obrońca oskarżonego wniósł o jej nieuwzględnienie i podtrzymał swoje stanowisko zawarte we własnej apelacji.

Obrońca oskarżonego oparł podstawy apelacji o przepis art. 438 pkt 1a oraz 2-4 k.p.k. i zarzucił: a/ w zakresie czynów opisanych w punktach 1, 5 i 9 wyroku [z art. 148 § 1 k.k., z art. 160 § 1 k.k. i z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii] - obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na wynik sprawy, a to art. 4 k.p.k., art. 5 k.p.k. i art. 7 k.p.k.; b/ będące wynikiem w/w obrazu przepisów postępowania dokonanie błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mających wpływ na jego treść; c/ naruszenie prawa materialnego, tj. art. 446 § 4 k.c. w zw. z art. 46 § 1 k.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie; d/ rażącą niewspółmierność wymierzonych oskarżonemu kar pozbawienia wolności.

W konkluzji obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez warunkowe umorzenie postępowania karnego w zakresie czynu z art. 178a § 1 k.k. oraz uniewinnienie oskarżonego od pozostałych trzech przypisanych mu czynów, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. Nadto, jak to skarżący określił, z ostrożności procesowej, w przypadku nieuwzględnienia wcześniejszych wniosków, wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez złagodzenie wymierzonych oskarżonemu jednostkowych kar pozbawienia wolności i wymierzenie oskarżonemu kar jednostkowych w granicach najniższego ustawowego zagrożenia, a następnie orzeczenie kary łącznej z zastosowaniem zasady absorpcji; zmniejszenie kwot zasądzonych tytułem częściowego zadośćuczynienia do kwot: 30.000 złotych - na rzecz małoletniego J. S., 20.000 złotych - na rzecz O. S. i 5 000 złotych - na rzecz A. J.

Po rozpoznaniu wniesionych apelacji Sąd Apelacyjny w Warszawie wyrokiem z dnia 5 maja 2023 r., sygn. akt II AKa 78/23, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca skazanego, który na podstawie art. 523 § 1 k.p.k. w zw. z art. 526 § 1 k.p.k. zarzucił:

1/ uchybienie stanowiące bezwzględną przyczynę odwoławczą, tj. wydanie orzeczenia Sądu II instancji przez nienależycie obsadzony sąd w związku z tym, że w rozpoznaniu sprawy i wydaniu orzeczenia w instancji odwoławczej brała udział sędzia A. G., powołana na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego w Lublinie postanowieniem Prezydenta RP z dnia 26 marca 2019 roku poprzedzonym wydaniem opinii przez Krajową Radę Sądownictwa z dnia 5 grudnia 2018 roku, w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 roku o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa i niektórych innych ustaw - tj. naruszenie art. 439 § 1 pkt. 2 k.p.k. w zw. z art. 6 ust. 1 oraz art. 13 EKPC i art. 45 ust. 1 Konstytucji RP oraz art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej;

2/ uchybienie stanowiące bezwzględną przyczynę odwoławczą, tj. wydanie orzeczenia Sądu I instancji przez nienależycie obsadzony Sąd w związku z tym, że w rozpoznaniu sprawy i wydaniu orzeczenia w I instancji brała udział sędzia A.B., powołana na urząd sędziego Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie postanowieniem Prezydenta RP z dnia 4 maja 2020 roku poprzedzonym wydaniem opinii przez Krajową Radę Sądownictwa z dnia 26 lipca 2019 roku w trybie określonym przepisami Ustawy o KRS z 2017 roku, wobec której to sędzi sąd odwoławczy przeprowadził test bezstronności i niezawisłości w sposób niewłaściwy, tj. przy powołaniu się na okoliczności takie, jak własne doświadczenia sędziego sprawozdawcy i całkowitym pominięciu przy tym zaangażowania sędzi w jednostkach podległych Ministrowi Sprawiedliwości oraz organach władzy wykonawczej (jednostkach prokuratury), a także uzyskanej przez sędzię A.B. delegacji do Sądu Apelacyjnego w Warszawie bezpośrednio po wydaniu wyroku skazującego za pomoc w dokonaniu aborcji - tj. naruszenie art. 439 § 1 pkt. 2 k.p.k. w zw. z art. 6 ust. 1 EKPC i art. 45 ust. 1 Konstytucji RP i art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej;

3/ powyższe uchybienia rozpatrywane łącznie winny prowadzić do uchylenia wyroków Sądów obu instancji ze względu na sytuację, w której wyrok I instancji wydany przez Sąd obsadzony przez Sędziego powołanego w procedurze wynikającej z Ustawy o KRS z 2017 r. kontrolowany był przez Sąd obsadzony przez sędziego także powołanego w procedurze wynikającej z Ustawy o KRS z 2017 roku, który to Sąd odwoławczy przeprowadził wyłącznie wybiórczą kontrolę orzeczenia I

instancji, nie poinformował stron postępowania o możliwości wystąpienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej w odniesieniu do orzeczenia sądu II instancji, ani nie zainicjował trybu kontroli należytej obsady sądu na podstawie art. 41 § 1 k.p.k., w efekcie czego nigdy nie został przeprowadzony wobec sądów obu instancji prawidłowy ustawowy i gwarantowany w orzecznictwie test niezawisłości i bezstronności sędziego.

Ewentualnie, w przypadku nieuwzględnienia powyższych zarzutów stanowiących uchybienia o charakterze bezwzględnej przyczyny odwoławczej, na podstawie art. 523 § 1 k.p.k. w zw. z art. 526 § 1 k.p.k. obrońca zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1/ rażące naruszenie prawa procesowego, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. polegające na:

a/ niedostatecznym rozważeniu zarzutów podniesionych w apelacji, dotyczących błędnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego;

b/ uznaniu za wiarygodne zeznań złożonych przez skazanego w sytuacji pozostawania pod wpływem środków odurzających;

c/ uznaniu za niewiarygodne zeznań świadków wskazujących na szerszy krąg potencjalnych sprawców w świetle ujawnionych faktów o pokrzywdzonej, prowadzonej przez nią przed śmiercią rozmowie telefonicznej i potencjalnych konfliktach;

d/ braku rozważenia istnienia i wpływu wątpliwości dotyczących materiału dowodowego, takich jak czas zgonu pokrzywdzonej, brak doświadczenia biegłego w oględzinach zwłok, sposób wejścia i opuszczenia mieszkania przez sprawcę przy zamkniętych drzwiach, kwestia narzędzia dokonania zbrodni i istnienia jednego klucza do mieszkania, który nie został odnaleziony, wątek obrazów, o których pokrzywdzona mówiła przed śmiercią W. Z., zidentyfikowaniu śladów daktyloskopijnych na przedmiotach codziennego użytku, braku u skazanego po zatrzymaniu jakichkolwiek oznak udziału w brutalnym zabójstwie, co doprowadziło do nierozstrzygnięcia niedających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego i przeprowadzenia nienależytej kontroli odwoławczej;

5/ rażące naruszenie prawa procesowego, tj. art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. poprzez dokonanie przez Sąd odwoławczy niewłaściwej oceny ustaleń w zakresie stanu faktycznego, w szczególności poprzez przyjęcie, że wiarygodnymi pozostają zeznania M. H. - pomimo zauważonej przez sąd sprzeczności w jej zeznaniach i wycofywania się przez samego świadka z treści złożonych zeznań, która to ocena ma charakter dowolny, sprzeczny z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego i doprowadziła *de facto* do utrzymania wyroku skazującego za czyn z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w oparciu wyłącznie o zeznania jednego świadka;

6/ rażące naruszenie prawa procesowego, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 366 § 1 k.p.k. i art. 437 k.p.k. polegające na uchybieniu prawidłowej kontroli odwoławczej poprzez utrzymanie w mocy wyroku pomimo, że wyrok ten dotknięty był naruszeniem zasady obiektywizmu i nie opierał się na dostatecznie wyjaśnionych istotnych okolicznościach sprawy, takich jak czas zgonu pokrzywdzonej, sposób wejścia i opuszczenia mieszkania przez sprawcę, narzędzie dokonania zbrodni, a wyłącznie na nietworzących logicznego ciągu zdarzeń poszlakach, co w konsekwencji spowodowało, że Sąd odwoławczy niezasadnie podzielił stanowisko Sądu I instancji i niesłusznie utrzymał wyrok skazujący;

7/ rażące naruszenie prawa materialnego, tj. art. 160 § 2 k.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i niezasadne przyjęcie, że skazany naraził małoletniego na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, podczas gdy na skazanym nie spoczywał obowiązek opieki, dziecko zostało odnalezione w dobrym stanie, a pokrzywdzona opiekując się dzieckiem pozostawała w stanie upojenia alkoholowego, co doprowadziło do utrzymania niezasadnego skazania za przedmiotowe przestępstwo, w sytuacji, w której niewypełnione zostały jego elementarne znamiona przedmiotowe i podmiotowe.

W konkluzji obrońca wniósł o uchylenie wyroku Sądu I instancji oraz wyroku Sądu II instancji i przekazanie sprawy właściwemu sądowi do ponownego rozpoznania w postępowaniu pierwszo-instancyjnym; ewentualnie na wypadek uznania, że wobec wyroku Sądu I instancji nie zaistniała bezwzględna przyczyna odwoławcza, wniósł o uchylenie wyroku Sądu II instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

W odpowiedzi na kasację obrońcy Prokurator Rejonowy w Legionowie wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Na rozprawie kasacyjnej obrońca w całości podtrzymał zarzuty skargi, a w szczególności wniósł o uchylenie wyroków Sądów obu instancji wobec zaistnienia bezwzględnej podstawy odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.

Prokurator Prokuratury Krajowej wniósł o uwzględnienie kasacji obrońcy w zakresie przesłanki z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Wniesiona kasacja odniosła ten skutek, że wobec stwierdzenia przez Sąd Najwyższy zarówno na etapie postępowania odwoławczego, jak i na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego, uchybienia w postaci bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., należało uchylić wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie oraz utrzymany nim w mocy wyrok Sądu I instancji i sprawę przekazać Sądowi Okręgowemu Warszawa – Praga w Warszawie do ponownego rozpoznania. Jest rzeczą oczywistą, że wystąpienie tego rodzaju uchybienia skutkować musi rozstrzygnięciem kasatoryjnym i to niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów oraz wpływu uchybienia na treść orzeczenia.

Wobec wystąpienia bezwzględnej podstawy odwoławczej, na podstawie art. 436 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k., Sąd Najwyższy ograniczył rozpoznanie kasacji tylko do tych zarzutów, przedstawionych analitycznie w pkt 1 – 3 *petitum* kasacji (uchybień podlegającego uwzględnieniu także z urzędu), gdyż było to wystarczające do wydania orzeczenia, zaś ocena pozostałych zarzutów skargi (pkt 4 – 7) byłaby przedwczesna.

Zarzut wystąpienia uchybienia z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie wobec udziału w składzie tego Sądu Sędziego Sądu Okręgowego w Lublinie (del. do SA w Warszawie) A.G., zaś w postępowaniu przed Sądem I instancji sędziego A.B., został nie tylko wprost podniesiony w kasacji, ale zasygnalizował jego wystąpienie na rozprawie kasacyjnej także prokurator Prokuratury Krajowej.

W ocenie składu Sądu Najwyższego orzekającego w przedmiotowej sprawie, wadliwość wyroku związana z bezwzględną przyczyną odwoławczą z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. dotyczy obydwu w/w postępowań, do nich też łącznie będą się odnosić

ogólne uwagi, niezależnie od indywidualnych przyczyn negatywnego wyniku testu bezstronności i niezależności każdej z sędziów. Zarówno sędzia A.G. jak i sędzia A.B. były już kilkakrotnie poddane przez Sąd Najwyższy takiemu testowi, a ich wyniki były negatywne. Ocenę taką podziela Sąd Najwyższy również obecnie, przyjmując za swoją argumentację judykatów Sądu Najwyższego, z których wynika, że sądy, w składzie których zasiadały sędzia A.G. oraz sędzia A. B., utraciły domniemanie niezależności i bezstronności w związku z otrzymaniem nominacji na stanowisko sędziego Sądu wyższego rzędu w procedurze przed wadliwie ukształtowaną Krajową Radą Sądownictwa oraz okoliczności z tym związanych.

Skład Sądu Najwyższego rozpoznający niniejszą sprawę w pełni podziela stanowisko zawarte w uchwale pełnego składu Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r. (BSA I-4110-1/20, OSNKW 2020, z. 2, poz. 7), w której stwierdzono między innymi: „Nienależyta obsada sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. (...) zachodzi także wtedy, gdy w składzie sądu bierze udział osoba powołana na urząd sędziego w sądzie powszechnym albo wojskowym na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (...), jeżeli wadliwość procesu powoływania prowadzi, w konkretnych okolicznościach, do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności” (teza 2 uchwały). W uzasadnieniu uchwały Sąd Najwyższy stwierdził – „Oceniając zasadność wątpliwości co do bezstronności sędziego, sąd bierze pod uwagę wszelkie okoliczności, które mogą mieć wpływ na jej zachowanie. Mogą one obejmować powiązanie sędziego ze stronami sporu, okoliczności świadczące o uzależnieniu sędziego od określonych podmiotów zewnętrznych, w tym innych organów państwa czy partii politycznych. Znaczenie może mieć przy tym sposób uzyskania określonych profitów lub awansów przez sędziego”.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjętym na gruncie tej uchwały podkreśla się, że obok wskazania, iż dana osoba została powołana na stanowisko sędziego na wniosek nowo-uksztaltowanej KRS, konieczne jest także wskazanie na dodatkowe okoliczności, które świadczą o naruszeniu standardów niezawisłości i

bezstronności sędziego, co w rezultacie może prowadzić do stwierdzenia wystąpienia przesłanki z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Innymi słowy, w razie pojawienia się wątpliwości co do bezstronności sędziego, należy je wyjaśnić przeprowadzając tzw. test, który może je wykluczyć lub potwierdzić. (*por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 6 kwietnia 2022 r., V KK 491/21, LEX nr 3421900; z dnia 17 lutego 2021 r., IV KK 17/21, LEX nr 3121320; z dnia 18 listopada 2020 r., IV KK 290/20, LEX nr 3144843*).

Stanowisko to zostało potwierdzone i wzmocnione w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego Izby Karnej z dnia 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22 (OSNK 2022, z. 6, poz. 22), gdzie zaakcentowano ponownie, że:

„1. Krajowa Rada Sądownictwa ukształtowana w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r., poz. 3) nie jest organem tożsamym z organem konstytucyjnym, którego skład i sposób wyłaniania reguluje Konstytucja RP, w szczególności w art. 187 ust.1;

„2. brak podstaw do przyjęcia *a priori*, że każdy sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w następstwie brania udziału w konkursie przed Krajową Radą Sądownictwa po 17 stycznia 2018 r., nie spełnia minimalnego standardu bezstronności i każdorazowo sąd z jego udziałem jest nienależycie obsadzony w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.”.

Powyższe rozważania prowadzą do wniosku, że brak bezstronności i niezawisłości sądu, w składzie którego zasiadał sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w wadliwym procesie przed Krajową Radą Sądownictwa od 17 stycznia 2018 r., należy ustalić *in concreto*. Taką potrzebę i zasadność przeprowadzania testu bezstronności potwierdził Sąd Najwyższy w licznych orzeczeniach stwierdzających zarówno naruszenie standardu bezstronności w odniesieniu do niektórych sędziów sądów powszechnych powołanych z udziałem wadliwie ukształtowanej KRS, jak też nie dopatrując się uchybień z art. 439 § 1 pkt. 2 k.p.k. w odniesieniu do innych sędziów poddanych testowi bezstronności (*przykładowo w sprawach: III KK 193/20; II KK 206/21; III KK 109/23; III KK 445/23; I KK 229/23*).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wypracowano model odpowiedniego przeprowadzenia tego rodzaju testu niezależności i bezstronności sądu w kontekście ewentualnego zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Podkreśla się, że należy mieć na względzie szereg okoliczności. Oprócz wadliwości samego procesu nominacyjnego sędziego, istotną rolę w tej ocenie powinny odgrywać między innymi: równoczesność (lub zbliżony czas) uruchomienia drogi awansowej z objęciem ważnego stanowiska w administracji sądowej w drodze arbitralnej decyzji Ministra Sprawiedliwości, utajnienie obrad KRS w zakresie danej kandydatury, jednoznacznie negatywna opinia zgromadzenia ogólnego sędziów, porównanie osiągnięć zawodowych kandydata z doświadczeniem zawodowym i poparciem środowiska dla kontrkandydatów, fakt uzyskania nominacji na stanowiska funkcyjne pozostające w dyskrecjonalnej kompetencji władzy politycznej, udział w pracach gremiów powiązanych z władzą polityczną, wykonywanie określonych zadań lub funkcji na podstawie arbitralnych decyzji władzy politycznej, co obejmuje również tzw. delegacje ministerialne, dodatkowe zatrudnienie w jednostkach bezpośrednio podporządkowanych władzy politycznej, charakter sprawy, do której rozstrzygnięcia ukształtowano dany skład sądu, a także działalność publiczna i wypowiedzi danego sędziego, wykraczające poza gwarantowane przez Konstytucję RP ramy udziału w debacie publicznej, a wskazujące na zaangażowanie w realizację określonych celów politycznych władzy wykonawczej (*por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 29 lutego 2024 r., IV KK 25/24, LEX nr 3690962; z dnia 19 października 2022 r., II KS 32/21, OSNK 2023, z. 5 – 6, poz. 24; z dnia 16 kwietnia 2024 r., II KS 6/24, LEX nr 3704994*).

Wynik negatywny spełnienia testu niezależności i bezstronności przez Sędziego Sądu Okręgowego w Lublinie A.G., Sąd Najwyższy stwierdził już w kilku sprawach, a to - III KK 375/21, II KK 607/22, II KK 296/23, II KK 289/23 i II KK 434/23. Ustalenia dokonane przez Sąd Najwyższy w sprawach III KK 375/21 i II KK 607/22 w odniesieniu do sędzi A.G. orzekającej w postępowaniu odwoławczym w Sądzie Okręgowym w Lublinie oraz ustalenia w sprawach II KK 296/23, II KK 289/23 i II KK 434/23, w których sędzia ta orzekała w ramach delegacji do Sądu Apelacyjnego w Warszawie, będąc sędzią Sądu Okręgowego w Lublinie, pozostają aktualne także na kanwie niniejszej sprawy II KK 523/23, dotyczącej oskarżonego A. C. [w której sędzia

A. G. orzekała w ramach delegacji do Sądu Apelacyjnego w Warszawie]. Sąd Najwyższy w składzie rozpoznającym niniejszą kasację akceptuje w pełni ustalenia wykazane w powyższych sprawach i nie widzi potrzeby przeprowadzania ponownej szczegółowej analizy omawianego zagadnienia. Wystarczy przybliżyć najważniejsze argumenty wynikające z tych spraw, a zwłaszcza te wskazane syntetycznie w sprawie II KK 289/23, które prowadzą także obecnie do wniosku, że wystąpiła w odniesieniu do sędzi A.G. przesłanka z art. 439 § 1 pkt. 2 k.p.k. Są to następujące okoliczności:

1) sędzia A.G. powołana została na urząd sędziego Sądu Okręgowego w Lublinie postanowieniem Prezydenta RP z dnia 26 marca 2019 r., nr [...], w uwzględnieniu wniosku Krajowej Rady Sądownictwa zawartego w Uchwale Nr [...]z dnia 5 grudnia 2018 r., a więc z udziałem wadliwie ukształtowanej KRS;

2) brak jest transparentności postępowania konkursowego na urząd sędziego Sądu Okręgowego w Lublinie, w którym uczestniczyła sędzia A.G., w trakcie którego uzyskała zdecydowanie negatywną opinię swojej kandydatury na Zgromadzeniu Ogólnym Sędziów Apelacji Lubelskiej (46 głosach „przeciw” i 9 głosów „za”). Siedmiu sędziów, którzy uzyskali poparcie co najmniej 41 sędziów tego Zgromadzenia (w tym jeden z sędziów 51 głosów „za”) nie zostali w tej procedurze przedstawieni przez KRS Prezydentowi RP;

3) fakt ten świadczy o tym, że uzyskanie przez sędzię A.G. pozytywnej uchwały KRS, musiało być podyktowane względami pozamerytorycznymi zważywszy, iż wszyscy kandydaci posiadali zbliżone, pozytywne opinie wizytatorów i charakteryzowali się podobnymi kwalifikacjami zawodowymi;

4) sędzia A.G. podpisała w 2022 r. listę poparcia dla - starającego się o wybór do Krajowej Rady Sądownictwa, ukształtowanej ustawą z 2017 r., drugiej kadencji - byłego wiceministra w Ministerstwie Sprawiedliwości sędziego Ł. P., pomimo publicznie dostępnych informacji o jego udziale w tzw. aferze „hejterskiej”, w której osoby związane z Ministerstwem Sprawiedliwości starały się zdeprecjonować sędziów niepoddających się presji władzy wykonawczej i stosujących w swoim orzecznictwie regulacje konstytucyjne i konwencyjne. Wskazuje to na bezpośrednie i aktywne poparcie przez sędzię A.G. dla działań i zachowań godzących w sędziowską niezawisłość i niezależność;

5) po 3 latach orzekania w sądzie okręgowym sędzia A. G. wyraziła chęć delegowania jej do orzekania w Sądzie Apelacyjnym w Warszawie, uzyskując taką delegację Ministra Sprawiedliwości w dniu 10 października 2022 r.;

6) przyjęcie delegacji nastąpiło w szczególnym momencie i w związku z wcześniejszym bezprawnym przeniesieniem przez kierownictwo Sądu Apelacyjnego w Warszawie trzech doświadczonych sędziów Wydziału II Karnego tego Sądu do Wydziału III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, w związku ze stosowaniem przez tych sędziów Konstytucji RP oraz respektowaniem wiążącego Polskę orzecznictwa europejskiego i międzynarodowego;

7) w sprawie II KK 289/23, Sąd Najwyższy wskazał, że do sędziego delegowanego, podstawą oceny dokonywanej w kontekście respektowania należytej obsady sądu jest wykładnia przepisów traktatowych przeprowadzona w wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 16 listopada 2021 r., w połączonych sprawach od C-748/19 do C-754/19, w którym TSUE stwierdził, iż „*art. 19 ust. 1 akapit drugi Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TUE) odczytywany w świetle art. 2 TUE oraz art. 6 ust. 1 i 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/343 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie wzmocnienia niektórych aspektów domniemania niewinności i prawa do obecności na rozprawie w postępowaniu karnym należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisom krajowym, zgodnie z którymi minister sprawiedliwości państwa członkowskiego może, na podstawie kryteriów, które nie zostały podane do publicznej wiadomości, z jednej strony delegować sędziego sądu karnego do wyższej instancji na czas określony albo na czas nieokreślony, zaś z drugiej strony w każdym czasie, na podstawie decyzji, która nie zawiera uzasadnienia, odwołać sędziego z tego delegowania, niezależnie od tego, czy nastąpiło to na czas określony, czy na czas nieokreślony*”.

W konsekwencji tego wyroku, w odniesieniu do delegacji sędziego udzielonej po dniu 16 listopada 2021 r., dla oceny bezstronności sędziego delegowanego konieczne jest przeprowadzenie testu o charakterze identycznym z tym, jaki wypracowany został na gruncie orzecznictwa krajowego oraz organów międzynarodowych działających na mocy umowy międzynarodowej ratyfikowanej przez Rzeczpospolitą Polską w odniesieniu do osób powoływanych na urząd

sędziego sądu powszechnego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy o KRS z dnia 8 grudnia 2017 r.

8) sędzia A.G. wyrażała zgodę na przyjmowanie i zajmowanie stanowisk w okresie intensywnego podejmowania czynności dyscyplinarnych przez właściwe organy, w odniesieniu do sędziów krytycznych względem reformy wymiaru sprawiedliwości naruszającej zasadę trójpodziału władzy, w związku z ich orzecznictwem prokonstytucyjnym i prokonwencyjnym.

Analiza w/w spraw oraz dokumentów związanych z udziałem w postępowaniu nominacyjnym przed Krajową Radą Sądownictwa ukształtowaną w trybie określonym przepisami ustawy o KRS z dnia 8 grudnia 2017 r., wskazuje na bezpośredni związek sędzi A.G. i jej kariery zawodowej z organami władzy wykonawczej w okresie prowadzonej przez nie walki z niezależnością sądownictwa. Fakt ten wywołuje uzasadnione i poważne wątpliwości odnośnie do bezstronności i niezależności sądu z udziałem tej sędzi, w szczególności w okresie delegacji do Sądu wyższego rzędu. Także w niniejszej sprawie Sąd Najwyższy stwierdza, że wszystkie wskazane dotychczas okoliczności ocenione razem prowadzą do obiektywnego ustalenia, że kariera zawodowa SSO A.G. uległa istotnemu przyspieszeniu od 2017 r. i miała związek z reformami sądownictwa wdrażanymi przez Ministerstwo Sprawiedliwości. Podjęcie decyzji o przystąpieniu do wadliwej procedury awansowej w połączeniu z okolicznościami opisanymi powyżej, ukazującymi powiązanie sędzi A.G. z władzą wykonawczą, prowadzi do wniosku, że zarzut kasacji obrońcy skazanego A. C. (oraz popierającego w tym zakresie skargę prokuratora Prokuratury Krajowej), dotyczący nienależytej obsady składu Sądu odwoławczego w ujęciu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., należy uznać za uzasadnione. Konsekwencją tego stwierdzenia była konieczność uchylenia wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie.

W toku dalszych rozważań należy stwierdzić, że nienależyta była także obsada Sądu I instancji - Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie, w składzie którego zasiadała sędzia A.B. Wynik negatywny badania spełnienia testu niezależności i bezstronności przez Sędziego A.B., Sąd Najwyższy stwierdził już w

sprawach II KK 35/23, II KO 13/24 i II KK 20/24. Argumenty tam przedstawione Sąd Najwyższy w pełni aprobuje.

Należy przypomnieć, że w niniejszej sprawie dotyczącej oskarżonego A. C., Sąd Apelacyjny w Warszawie wyrokiem z dnia 13 lipca 2022 r., sygn. akt II AKa 173/21, na podstawie art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. uchylił wyrok Sądu pierwszej instancji z dnia 18 grudnia 2020 r., sygn. V K 106/20 - i sprawę przekazał Sądowi Okręgowemu Warszawa-Praga w Warszawie do ponownego rozpoznania w należycie obsadzonym składzie. Stwierdził wówczas Sąd Apelacyjny, że Sąd I instancji był nienależycie obsadzony, ponieważ brała w nim udział sędzia A.B., która awansowała z prokuratury do Sądu Okręgowego otrzymując nominację z rekomendacji Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw.

Skargę na ten wyrok w trybie art. 539a k.p.k. złożył prokurator. Po jej rozpoznaniu Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 9 lutego 2023 r., II KS 21/22, uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał Sądowi Apelacyjnemu w Warszawie do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym. Zarzucił, że Sąd odwoławczy nie przeprowadził testu niezawisłości i bezstronności SSO A.B., uwzględniającego okoliczności inne niż sam fakt powołania jej na stanowisko sędziego w wadliwej procedurze i nie dokonał dogłębnej ich analizy, przyjmując arbitralnie uchybienie z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. W konkluzji stwierdził wówczas Sąd Najwyższy – „konieczne w tym względzie jest przeprowadzenie stosownego testu, spełniające ww. kryteria (...). Tym samym ustalenie wystąpienia w tej sprawie bezwzględnej przyczyny odwoławczej wymagałoby podjęcia dalszych czynności i poczynienia dodatkowych ustaleń, wykraczających poza ustalenie, że sędzia został powołany na stanowisko przy udziale KRS ukształtowanej nowelizacją z grudnia 2017 r.”.

Krytycznie należy jednak zauważyć, że Sąd Apelacyjny w ponownym postępowaniu (sygn. akt II AKa 78/23) nie dokonał w sposób właściwy zalecanego testu. Poprzestał na ogólnikowej konstatacji, że Sąd odwoławczy zapoznał się z dokumentacją dotyczącą powołania A.B. na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego i nie stwierdził okoliczności, które „dyskredytowałyby sędziego z uwagi na powiązanie

z władzą wykonawczą czy nietypową drogę awansu zawodowego”. Jak wcześniej podniesiono, Sąd Najwyższy w swoim orzecznictwie wielokrotnie wskazywał, w jaki sposób należy dokonywać owych testów i jakie okoliczności mają znaczenie. Tych standardów nie spełnia przeprowadzony w niniejszej sprawie „test” dokonany przez Sąd Apelacyjny w Warszawie.

Ponieważ w sprawie II KK 35/23 Sąd Najwyższy szczegółowo wyłożył powody, dla których stwierdzono istnienie uchybienia z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., należy w tym miejscu przedstawić jedynie w skrócie te argumenty, przyjmując je także za swoje:

1/ Pani A. B. po ukończeniu aplikacji prokuratorskiej, w 2005 r. złożyła egzamin prokuratorski i w latach 2005 - 2008 była asesorem prokuratorskim w Prokuraturze Rejonowej w Sulęcinie. Od 2008 r. do 2020 r. wykonywała prace na stanowisku prokuratora w Prokuraturach Rejonowych - w Sulęcinie, Warszawa Praga-Północ w Warszawie oraz Warszawa Śródmieście-Północ w Warszawie. W tym okresie kilkanaście razy starała się bezskutecznie o stanowisko sędziego w różnych sądach rejonowych w procedurze przed prawidłowo ukształtowaną Krajową Radą Sądownictwa.

2/ następnie A.B. zgłosiła się do konkursu przed niekonstytucyjną, wadliwie ukształtowaną Krajową Radą Sądownictwa od razu na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie ogłoszonego obwieszczeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 12 marca 2018 r. Krajowa Rada Sądownictwa uznała, że przeprowadzenie konkursu na urząd sędziego jest możliwe pomimo braku opinii Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji Warszawskiej, które odroczyło opiniowanie kandydatów na wolne stanowiska sędziowskie do czasu ostatecznego rozstrzygnięcia przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej pytań prejudycjalnych skierowanych przez Sąd Najwyższy, Naczelny Sąd Administracyjny oraz sądy powszechne w przedmiocie wątpliwości związanych z procesem wyłaniania sędziowskich członków Krajowej Rady Sądownictwa od 2018 r.

3/ na podstawie uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nr [...] z dnia 26 lipca 2019 r. przedstawiono Prezydentowi RP wniosek o powołanie A.B. na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie. Postanowieniem z dnia 4 maja 2020 r., A.B. została powołana przez Prezydenta RP na urząd sędziego tego Sądu (M.P. z 2020 r. poz. 540).

4/ w dniu 5 stycznia 2023 r., a więc po upływie niecałych trzech lat od objęcia stanowiska sędziego sądu okręgowego Pani A.B. zgłosiła swoją kandydaturę na delegację do Sądu Apelacyjnego w Warszawie.

Kolegium Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie na posiedzeniu w dniu 11 stycznia 2023 r. niejednogłośnie negatywnie zaopiniowało delegowanie sędzi A. B. do Sądu Apelacyjnego w Warszawie na 6 miesięcy. Również wiceprezes Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie wyraziła negatywną opinię, o czym poinformowała Prezesa Sądu Apelacyjnego w Warszawie, wskazując na bardzo trudną sytuację kadrową w pionie karnym oraz rosnące zaległości i wydłużenie czasu rozpoznawania spraw. Z kolei Kolegium Sądu Apelacyjnego w Warszawie w dniu 19 stycznia 2023 r. kandydaturę sędzi A.B. na delegację zaopiniowało pozytywnie.

5/ w dniu 14 marca 2023 r. sędzia A.B. otrzymała delegację do Sądu Apelacyjnego w Warszawie na okres od 15 marca 2023 r do 14 września 2023 r. Jak podkreślił Sąd Najwyższy w sprawie II KK 35/23, okres niecałych 3 lat pracy na stanowisku sędziego, obiektywnie nie jest wystarczający, by posiadać dostateczne doświadczenie wymagane dla należytego orzekania w sądzie apelacyjnym (zwłaszcza w największym sądzie apelacyjnym w Polsce, jakim jest Sąd Apelacyjny w Warszawie).

6/ szczególnie negatywną jest wymowa tego faktu, że sędzia A.B. wyraziła gotowość na delegację do Wydziału II Karnego Sądu Apelacyjnego w Warszawie w sytuacji, gdy troje sędziów tego wydziału represjonowanych przez Prezesa Sądu Apelacyjnego w Warszawie oraz jego zastępcę za kwestionowanie legalności Krajowej Rady Sądownictwa oraz nominacji sędziowskich w procedurze z udziałem KRS po 2017 r. - zostało przeniesionych do wydziału pracy.

7/ pismem z dnia 28 lipca 2023 r. wiceprezes Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie poinformował Prezesa Sądu Apelacyjnego w Warszawie P. S. o swojej negatywnej opinii co do dalszej delegacji sędzi A.B. z uwagi na bardzo trudną sytuację kadrową w pionie karnym. Jednakże Kolegium Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie jednogłośnie zaopiniowało pozytywnie wniosek o dalszą delegację. W konsekwencji w dniu 5 września 2023 r. sędzia B. otrzymała

delegację do Sądu Apelacyjnego w Warszawie na okres od 15 września 2023 r do 14 marca 2024 r.

8/ pani A.B. mając niewiele ponad trzyletni staż sędziowski, będąc wyłącznie delegowaną do Sądu Apelacyjnego w Warszawie, w dniu 1 października 2023 r. została przewodniczącą II Wydziału Karnego tego Sądu.

9/ sędzia A. B., będąc sędzią sądu okręgowego nieco ponad dwa lata, nie przechodząc szczebla sędziego sądu rejonowego, zgłosiła się do konkursu na stanowisko sędziego Sądu Apelacyjnego w Warszawie ogłoszonego przez Ministra Sprawiedliwości w dniu 29 września 2022 r. (M.P. z 2022 r. poz. 945).

Sąd Najwyższy zwrócił uwagę na zbieżność czasową - ogłoszenie konkursu na stanowisko sędziego Sądu Apelacyjnego w Warszawie nastąpiło w miesiąc po przeniesieniu wspomnianych trzech sędzi z wydziału karnego tego Sądu.

10/ na podstawie uchwały nr 756/2023 z dnia 6 września 2023 r. Krajowa Rada Sądownictwa przedstawiła wniosek o powołanie sędzi A.B. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Apelacyjnego w Warszawie. Postanowieniem z dnia 15 listopada 2023 r. została powołana przez Prezydenta RP na urząd sędziego Sądu Apelacyjnego w Warszawie (M.P. z 2023 r. poz. 1412).

Sąd Najwyższy miał na względzie to, że w przedmiotowej sprawie wyrok z udziałem sędzi A.B. zapadł w dniu 18 grudnia 2020 r., kiedy była jeszcze sędzią Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie. Po raz kolejny wypada zauważyć, że sam fakt udziału w konkursie na stanowisko sędziego przy udziale niekonstytucyjnej KRS powoduje utratę domniemania bezstronności i niezależności sądu z udziałem tego sędziego. Taka sytuacja miała miejsce w przypadku już pierwszego powołania sędzi A.B. na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego. Wskazane wszystkie późniejsze okoliczności nie tylko nie zmieniły tej oceny, ale wręcz ją potwierdziły. Sędzia korzystając z niekonstytucyjnej procedury powołania na urząd sędziego, w jej następstwie uzyskała stanowiska sędziowskie w czasie rażąco krótkim biorąc pod uwagę standardowy wzorzec uwzględniający m.in. potrzeby uzyskania doświadczenia zawodowego.

W rezultacie w przedmiotowej sprawie Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie rozpoznający sprawę karną oskarżonego A.C., w skład którego wchodziła sędzia A.B., nie stanowił sądu spełniającego standard bezstronności i

niezawisłości, a zatem zachodziła bezwzględna podstawa odwoławcza z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Sędzia nie tylko zaakceptowała działania władzy ustawodawczej i wykonawczej mającej na celu instrumentalne wykorzystanie władzy sądowniczej oraz podporządkowanie sądownictwa interesom politycznym, ale również swoimi działaniami afirmowała uzależnienie sądów od władzy wykonawczej.

Podsumowując wszystkie dotychczasowe rozważania Sąd Najwyższy w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę stwierdza, że skutkiem ustalenia powyższych okoliczności dotyczących sędzi Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie A.B. (obecnie sędziego Sądu Apelacyjnego w Warszawie) oraz sędzi A.G. delegowanej do Sądu Apelacyjnego w Warszawie, jest przesądzenie o braku spełnienia kryterium niezależności i bezstronności Sądów z ich udziałem, nie zaś kwestionowanie nominacji sędziego.

Z tych wszystkich powodów, wobec zaistnienia w postępowaniach przed Sądami obu instancji bezwzględnej podstawy odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., konieczne stało się uchylenie zaskarżonego wyroku oraz utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu I instancji i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu Warszawa – Praga w Warszawie do ponownego rozpoznania. Procedując powtórnie Sąd ten (a w razie wniesienia środka odwoławczego Sąd Apelacyjny) rozpozna sprawę w składzie nie rodzącym wątpliwości co do jego niezależności, niezawisłości i bezstronności, a więc w składzie spełniającym wymóg „sądu ustanowionego ustawą”.

[J.J.]

[ms]